

**RECUNOȘȚINȚĂ,
DISCERNĂMÂNT,
INTEGRARE,
MILOSTIVIRE**

**ECOURI DE LA
SINODUL DEDICAT
FAMILIEI**

**VOCAȚIA ȘI
MISIUNEA FAMILIEI
ÎN BISERICĂ
ȘI ÎN LUMEA
CONTEMPORANĂ**

**AL XIV-LEA SINOD GENERAL
AL EPISCOPIILOR
4 - 25 octombrie 2015**

Pescuirea minunată

Sinodul, un timp al cernerii

În discursul ținut în fața miilor de familii adunate în Piața Sfântul Petru în seara zilei de sâmbătă, 3 octombrie, Papa Francisc afirma că „fiecare familie este mereu o lumină, oricât de slabă, în întunericul acestei lumi”. Peste Cetatea eternă cobora noaptea, iar vocea Succesorului lui Petru răsuna peste marea de familii cu candelă aprinsă în mâini. Lumina lor palidă ducea la deslușirea multora dintre chipurile copiilor, tinerilor, părinților, bunicilor... Așa începea *Sinodul dedicat familie* cu tema „Vocația și misiunea familiei în Biserică și în lumea contemporană”. O multitudine de chipuri laolaltă erau adunate în semn de comuniune și speranță. O imagine profetică: a păstorului care cu glasul său cheamă turma, dar și o altă imagine, aceea a plecării în exod. De astă dată, însă, patria promisă nefiind undeva la distanță, la patruzeci de ani de mers prin deșert, ci în fiecare familie vie.

Papa Francisc face des apel la verbul a discerne. E amprenta lăsată de formarea iezuită pe care a primit-o. Sinodul dedicat familiei a fost pus astfel sub semnul discernământului. Apropos de exod! Un rabin spunea, nu lipsit de ceva ironie, că lui Dumnezeu nu i-a fost atât de greu să-i scoată pe evrei din Egipt pe cât de greu i-a fost să scoată Egiptul din evrei. Întorcându-ne la dezbaterile sinodale din octombrie 2014, care au avut ca subiect „Provocările familiei în contextul

evanghelizării”, acestea au fost prima mare etapă de cernere a situației cu care se confruntă familia în întreaga lume. Provocările sunt multiple în funcție de contextul cultural și de situația economică: de la poligamie la fenomenul *singles* din țările occidentale, de la sterilizarea femeilor după naștere la mentalitatea contraceptivă, de la iubirea înțeleasă în sens hedonist la ruptura dintre sexualitate și procreare, de la lipsa de curaj pentru a întemeia o familie la divorț, de la sărăcie la mentalitatea consumistă etc.

Schimbară mentalității este de fapt *provocarea* de fond. Una din consecințele imediate ale transformărilor epocale la nivel cultural este că „dorința de familie” pe care o mărturisesc în proporție covârșitoare generațiile tinere devine un fapt tot mai subiectiv și mai intimist. Dorinței de familie i se opune teama de responsabilitate, de asumare a ceea ce este peren și definitiv, i se opune neîncrederea și lipsa de speranță. Acesta este *noul Egipt* care se înrădăcește în inimile și în mințile noilor generații și pe care sinodul convocat de Sfântul Părinte își propune să-l dezrădăcească pentru a face loc cuvântului dătător de viață al Evangheliei, un cuvânt de speranță și bucurie.

În omilia din 4 octombrie 2015, de la Sf. Liturghie de deschidere a Sinodului, Papa Francisc s-a oprit asupra a trei argumente: *drama singurătății, iubirea din-*

tre bărbat și femeie și familia. Sub drama singurătății, privită în contextul lumii globalizate, se ascunde o jalnică neputință. Locuințelor luxoase le lipsește cel mai adesea căldura căminului familial, în ciuda mijloacelor sofisticate de divertisment inima omului este tot mai goală, plăcerilor le corespunde tot mai multă lipsă de iubire. Remediul singurătății este legătura de iubire dintre un bărbat și o femeie, la care Papa adaugă: „obiectivul vieții conjugale nu este numai (ca bărbatul și femeia) să trăiască împreună pentru totdeauna, ci să se iubească pentru totdeauna”. Acesta e secretul: de a conjuga verbele *a trăi* împreună și *a se iubi* unul pe altul. Pentru realizarea acestui lucru nu există mijloace puternice ori spectaculoase, discernământul fiind calea simplă de introspecție, dar și prin care Duhul Sfânt își face simțită prezența atât la nivel personal și familial, cât și la nivel eclezial. Sinodul ca atare este timpul cernerii.

Calitatea de ucenici ne dă convingerea că Isus, care i-a cerut lui Petru să arunce năvodul la pescuirea minunată, i-a cerut lui Francisc, succesorul lui Petru, să mai arunce încă o dată năvodul, alcătuit de data aceasta din acele familii fidele promisiunii căsătoriei și care să scoată din apele învolburate ale lumii oameni noi, după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. ■

Pr. Fabian MĂRIUȚ

SINODUL EPISCOPILOR ÎN CIFRE

Motivul participării

42 prin funcție (*ex officio*)
183 prin alegere (*ex electione*)
45 prin numire de către
Sfântul Părinte
(*ex nominatione pontificia*)

Proveniența geografică (pe continente)

270 de Părinți Sinodali

CARDINALI

74

PATRIARHI

6

ARHIEP. MAJOR

1

ARHIEPISCOPI

72

EPISCOPI

102

PREOȚI

2

CĂLUGĂRI

13

Papa Francisc

A PREZIDAT
SESIUNILE
GENERALE

Invitați la lucrările sinodale

FAMILII

18

EXPERTI

24

AUDITORI

51

DELEGAȚI
FRATERNI

14

CINCI ROMÂNI LA SINOD

În perioada 4-25 octombrie 2015, s-au desfășurat la Vatican lucrările celei de a XIV-a Adunări generale Ordinare a Sinodului episcopilor, cu tema „Vocația și misiunea familiei în Biserică și în lumea contemporană”. Timp de trei săptămâni, părinții sinodali – alături de experți, auditori și delegați fraterni, reprezentanți ai altor Biserici și comunități ecleziale – au dezbătut despre provocările pastorale cu care se confruntă instituția familiei astăzi, continuând și completând reflecția începută la Adunarea extraordinară din octombrie 2014.

Printre participanții la Sinod s-au aflat și cinci români: **PS Petru Gherghel** – Episcop al Diecezei romano-catolice de Iași, reprezentant al Conferinței Episcopilor din România; **PS Mihai Frățilă** – Episcop al Eparhiei greco-catolice de București, delegat al Sinodului Bisericii Române Unite cu Roma, Greco-Catolică; **ÎPS Iosif**, Mitropolit al Mitropoliei Europei Occidentale și Meridionale – participant ca *delegat fratern*, reprezentant al Bisericii Ortodoxe Române; **Dr. Anca Maria Cernea** – medic specialist în medicină generală la Centrul Medical de Diagnostic și Tratament al spitalului *Dr. Victor Babeș*, reprezentantă a Asociației Medicilor Catolici din București, participantă ca *auditor*; **seminaristul Liviu-Nicolae Ursu** – student de la Pio Romeno (Roma), participant ca *asistent*, în cadrul Secretariatului general al Sinodului.

Trei dintre cei cinci participanți români – **PS Petru Gherghel**, **PS Mihai Frățilă**, **Dr. Anca Maria Cernea** – au susținut discursuri în plenul adunării sinodale. ■

UN BEBELUȘ ÎN AULĂ

Davide are trei luni și a fost prezent zilnic, în aula sinodală, alături de părinții săi. Este al doisprezecelea copil al unei familii de italieni, Massimo și Patrizia Paloni, originari din Roma, care acum locuiesc ca misionari în Olanda, făcând parte din Mișcarea Neocatecumenală. Familia a participat la lucrările Sinodului episcopilor în calitate de auditor. Agenția de presă catolică americană CNA a remarcat că este pentru prima oară când în aula unui sinod se înregistrează prezența unui bebeluș. În general Davide a fost liniștit, plângând doar o singură dată în timpul lucrărilor sinodale.

„Am fost foarte bine primiți de secretariatul Sinodului. Cei de aici fac tot ce le stă în putință ca să ne ajute, iar în aula ne-au oferit un loc bun pentru a sta cu copilul”, a spus Patrizia. Soții Paloni s-au declarat onorați să poată participa la Sinod cu Davide, care a fost binecuvântat de Papa într-una din dimineațele primelor zile ale lucrărilor. „Ne-am prezentat, iar el l-a binecuvântat imediat pe Davide. Când l-a văzut, fața i s-a luminat și arăta foarte bucuros”, a spus Massimo. ■

Secularismul și noul liberalism amenință și familiile din România

Intervenția PS Petru Gherghel la Sinodul episcopilor

Vineri, 9 octombrie 2015, în prima săptămână de lucru a Sinodului episcopilor, PS Petru Gherghel, Episcop romano-catolic al Diecezei de Iași și delegat al Conferinței Episcopilor catolici din România, a prezentat în plenul aulei sinodale mesajul episcopilor catolici din țara noastră. Intervenția a avut loc la cea de-a cincea Congregație generală a Părinților sinodali, în cadrul căreia erau în curs dezbateri privind partea a II-a a documentului de lucru (**Instrumentum laboris**).

Sfinte Părinte, dragi frați și surori, vorbesc în numele Conferinței Episcopilor din România.

Fac referință la numerele 44-46 și 94 din *Instrumentum laboris*.

În mentalitatea și tradiția poporului catolic român, imaginea familiei și a căsătoriei a fost considerată ca fiind ceva sacru și o lucrare a lui Dumnezeu Creatorul, în care se verifică frumusețea misterului trinitar, în care iubirea divină este izvor dătător de viață și de fericire.

Cunoscând acest mare mister revelat în Sfânta Scriptură și propus de toată tradiția, credincioșii au înțeles că Dumnezeu a întipărit în cuplul familiei, bărbat și femeie, chipul și asemănarea sa, adică aceeași realitate prezentată recent de Sfântul Părinte, subliniind în cuvinte clare că „nu numai bărbatul luat în sine este chip al lui Dumnezeu, nu numai femeia luată în sine este chip al lui Dumnezeu, ci și

bărbatul și femeia, ca pereche, sunt chip al lui Dumnezeu” (Papa Francisc, *Audiența generală* din 15 aprilie 2015).

Atât timp cât oamenii au păstrat acest mister, familiile au rămas fidele vocației lor și demnității pe care o au.

Așa cum toți cunosc, în perioada dură a comunismului, înfruntând toate dificultățile și toate lipsurile, familiile din România au luptat pentru a păstra și a menține această valoare supremă și această bogăție a propriei vocații, existând astfel multe familii numeroase, chiar și cu doisprezece copii.

O adevărată bogăție și un argument al credinței, ca o comoară prețioasă primită de la generațiile trecute și de la credincioșii buni și generoși, gata de a apăra această mare și nobilă demnitate, aceea de a fi colaboratori ai Creatorului pentru viața și pentru viitorul omenirii și al pământului.

Acolo unde s-a păstrat și se păstrează această flacără a ►►

► iubirii adevărate și jertfelnice, cuplurile simt adevăratul sentiment de dăruire reciprocă și dificultățile care pot veni se transformă într-o încercare care poate da naștere la multe roade, atât pentru fericirea lor, cât și pentru binele societății și al Bisericii.

Există o realitate dureroasă care, în ultima vreme, se observă și în zonele noastre, o gravă tulburare care pune în pericol sensul iubirii adevărate fondată pe dăruirea gratuită, adusă de Isus în lume, el care a ales să ridice iubirea dintre „bărbat și femeie” la „un mister” atât de mare, încât să fie imagine a iubirii lui Cristos pentru mireasa sa, Biserica, și a Bisericii pentru Mirele său divin coborât din Preasfânta

Treime (cf. *Ef* 5,31-32). Este vorba de secularismul și de noul liberalism fără precedent.

De aceea, în această aulă sinodală, sunt purtătorul unui mesaj profund care va deveni un adevărat dar, un remediu și un ajutor salutar pentru toate familiile, în special pentru cele în dificultate: a) a catehiza bine tinerii și noile familii; b) a face vie credința în părinți; c) a întări iubirea jertfelnică a părinților. Și astfel, familia va fi salvată, și va fi salvată lumea și societatea. ■

Petru GHERGHEL

Episcop al Diecezei romano-catolice de Iași

Căsătoria nu e un ideal utopic, ci viață reală de har

Intervenția PS Mihai Frățilă la Sinodul episcopilor

PS Mihai Frățilă, Episcop greco-catolic de București, participant la Sinodul episcopilor catolici dedicat familiei de la Roma, desemnat de Preafericitul Părinte Cardinal Lucian Mureșan, Arhiepiscopul Major al Bisericii Române Unite pentru a-l reprezenta și a oferi mărturia Bisericii greco-catolice, a ținut un cuvânt joi, 15 octombrie 2015, în Aula sinodală, în prezența Sfântului Părinte Papa Francisc.

Sfinte Părinte, frați și surori, provin din Biserica Greco-catolică Română care a fost suprimată de comuniști pentru fidelitatea sa față de Papa. Martiriul nu e pentru noi o paranteză istorică, ci o experiență creatoare pentru fidelitatea față de Domnul. Păstorii noștri ne spun: „Cine se decide pentru Cristos nu trebuie să dea înapoi în fața încercărilor și a persecuțiilor. Adevărul se apără prin cruce, dar la sfârșit veți fi răsplătiți”. Aș dori să evoc în fața dumneavoastră două chestiuni legate de numerele 74 și 78 din Textul de lucru al Sinodului.

1. Fidelitatea față de Cristos în timpul unei mari crize de credință

Rugăciunile cununiei după ritul bizantin fac aluzie la martiriul. Vorbind despre martiriul, Papa Benedict a spus că nu e o activitate eroică sau rod al capacităților noastre sau al antrenamentului nostru. Fiecare dintre noi trebuie să aștepte înrădăcinat în Cristos. Biserica primelor secole a reușit să depășească o cultură străină de Evanghelie, dar nu prin strategii sau prin a-și micșora seriozitatea, ci prin dragostea față de adevărul lui Isus și prin sângele martirilor. Seriozitatea căsătoriei nu e, deci, un apel la fatalism sau la pedeapsă, ci e invitația la conversiune. Nu trebuie să ne descurajăm în fața sondajelor care amintesc de pierderea gustului adevărului, fiindcă maternitatea Bisericii nu depinde de asta. A rămâne atașați de Domnul cel răstignit presupune și judecata acestei lumi – cum o spune Sfântul Pavel – și, dincolo de

orice greutate a vremurilor de față, căsătoria nu poate fi un ideal utopic, ci este viață reală de har pentru miri.

2. Claritatea cuvintelor pe care le folosim

Existența sub comunism era marcată de falsitate și de jumătăți de adevăr, mai periculoase decât minciuna însăși. Era persecutat mult mai mult cel care recunoștea ambiguitățile și-i întărea pe confracții mai slabi. Biserica noastră a învățat atunci să folosească un limbaj lipsit de jumătăți de măsură care nu face altceva decât să semene incertitudine în credință. De aceea, aversiunea contra păcatului rămâne la noi în inima pastorealei căsătoriei, încercând totodată să definim bine conștiința, în lumina credinței. Mântuirea e deschisă tuturor, dar nimeni nu obligă primirea sa. Este o misiune plină de profunzime să apropii sufletele de măreția Împărăției lui Dumnezeu, prin dragoste și răspunderea credinței, dar nu există Biserică fără asceză. Poate că asta nu aduce multă popularitate, dar o Biserică „accidentată”, și deci expusă atacurilor, este o Biserică care înțelege urgența conversiunii permanente și complete, în apărarea vieții adevărate scrise de bucuria în Isus îndurătorul. Nu ne îndoim că Maica Sfântă zdrobește deja capul șarpelui din vechime și este adevărata eroină a mărturiei noastre. Ei i-l încredințăm pe Papa, îi încredințăm Biserica întregă și familia. ■

PS Mihai FRĂȚILĂ

Episcop al Eparhiei Greco-Catolice de București

Apărarea vieții și familiei, o bătălie spirituală

Intervenția dr. Anca-Maria Cernea la Sinodul episcopilor

La Sinodul episcopilor a participat, în calitate de auditor, și Dr. Anca-Maria Cernea, medic specialist în medicină generală la Centrul Medical de Diagnostic și Tratament al spitalului Dr. Victor Babeș (București), reprezentantă a Asociației Medicilor Catolici din București. Este pentru prima oară când la un sinod al episcopilor participă un laic român. Dr. Cernea a ținut vineri, 16 octombrie 2015, un cuvânt, în plenul Adunării sinodale, în prezența Papei Francisc.

Sanctitatea Voastră, Părinți Sinodali, frați și surori, reprezintă Asociația Medicilor Catolici din București.

Aparțin Bisericii Greco-Catolice din România.

Tatăl meu a fost un lider politic creștin, închis de comuniști timp de 17 ani. Părinții mei se logodiseră, dar nunta lor a avut loc abia după 17 ani. Mama l-a așteptat pe tata în toți acei ani, deși nici măcar nu știa dacă el mai era în viață. Au fost fideli în mod eroic lui Dumnezeu și legământului lor. Exemplul lor arată că harul lui Dumnezeu poate învinge situații sociale îngrozitoare, precum și sărăcia materială.

Noi, ca medici catolici, care apărăm viața și familia, vedem această bătălie ca fiind, înainte de toate, una spirituală.

Sărăcia materială și consumismul nu sunt principalele cauze ale crizei familiei. Cauza principală a revoluției sexuale și culturale este ideologică.

Maica Domnului de la Fatima a spus că rătăcirile Rusiei se vor răspândi în întreaga lume. Aceasta s-a făcut mai întâi sub o formă violentă, marxismul clasic, prinuciderea a zeci de milioane de oameni. Acum se face îndeosebi, prin marxism cultural. Există o continuitate de la revoluția sexuală a lui Lenin, la Gramsci, la școala de la Frankfurt și până la drepturile persoanelor gay și ideologia gender din zilele noastre.

Marxismul clasic pretindea remodelarea societății, printr-o preluare violentă a proprietății. Acum, revoluția merge mai adânc și încearcă să redefinească familia, identitatea sexuală și natura umană.

Această ideologie se autointitulează progresistă. Dar ea nu este altceva decât vechea ofertă a șarpelui de odinioară, ca omul să preia controlul, să-i ia locul lui Dumnezeu, să-și aranjeze mântuirea aici, în această lume.

Este o rătăcire de natură religioasă, e gnosticism. E de datoria păstorilor să o recunoască și să avertizeze turma în privința acestui pericol.

„Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui și toate acestea vi se vor adăuga vouă.”

Misiunea Bisericii este de a salva suflete.

Răul, în această lume, vine din păcat. Nu din inegalitatea veniturilor sau din „schimbările climatice”.

Soluția este: Evanghelizarea. Convertirea.

Nu un control guvernamental tot mai mare. Nu o guvernare mondială. Acestea constituie în zilele noastre principalii agenți care le impun națiunilor noastre

marxismul cultural, sub forma controlului populației, a sănătății reproductive, a drepturilor persoanelor gay, a educației gender ș.a.m.d.

Lumea de azi are nevoie nu de îngrădirea libertății, ci de libertate adevărată: de eliberarea de păcat. De mântuire.

„Lumea de azi are nevoie nu de îngrădirea libertății, ci de libertate adevărată: de eliberarea de păcat. De mântuire.”

Biserica noastră a fost suprimată de ocupația sovietică. Dar niciunul dintre cei 12 episcopi ai noștri nu a trădat comuniunea cu Sfântul Părinte. Biserica noastră a supraviețuit datorită hotărârii și exemplului lor de rezistență față de teroare și închisori.

Episcopii noștri au cerut comunității să nu urmeze lumea. Să nu coopereze cu comuniștii. Acum avem nevoie ca Roma să spună lumii: „Faceți pocăință și întoarceți-vă la Dumnezeu, căci s-a apropiat împărăția cerurilor”.

Nu doar noi, laicii catolici, dar și mulți creștini ortodocși se roagă cu îngrijorare pentru acest Sinod. Pentru că, spun ei, dacă Biserica Catolică cedează în fața spiritului lumii acesteia, celorlalți creștini le va fi foarte greu să îi reziste. ■

Dr. Anca-Maria CERNEA
Asociația Medicilor Catolici din București

Căsătoriile mixte catolic-ortodoxe, de tratat cu seriozitate și discernământ

Intervenția ÎPS Iosif, Mitropolitul Europei Occidentale (Franța) – Biserica Ortodoxă Română

Vineri, 16 octombrie 2015, în cadrul celei de-a douăsprezecea Congregații generale a Sinodului episcopilor, Părinții Sinodali au avut ocazia de a asculta intervențiile a douăsprezece delegați fraterni din diferite confesiuni creștine. Din partea Bisericii Ortodoxe Române a luat cuvântul ÎPS Iosif, Mitropolit al Mitropoliei Europei Occidentale și Meridionale.

Sanctitatea Voastră, Preafericirile Voastre, Excelențele Voastre, Cucernici Părinți, Frați și Surori, Doamnelor și Domnilor, vă mulțumesc pentru invitația fraternală, în numele Patriarhului Daniel al României, care mi-a încredințat misiunea de a reprezenta pe Preafericirea Sa și Sfântul Sinod al Patriarhiei Române la Sinodul episcopilor catolici care încearcă să dea o orientare familiei creștine astăzi, atât de greu încercată din toate părțile (și, totuși, indisolubilă).

Vreau să vă împărtășesc lucruri pe care le cunoaștem cu toții. Dar câtă nevoie avem și noi de colaborarea dintre creștini pentru a înțelege și a ajuta familia în societate! Este adevărat că astăzi, prin emigrarea masivă, ne confruntăm cu realitatea a ceea ce numim căsătoriile mixte catolic-ortodoxe, pe care trebuie să le tratăm cu seriozitate și discernământ, mai ales atunci când sunt dublate de separări ori divorțuri precedente.

Crizele familiei, care sunt de fapt crizele ființei umane, au fost asumate de Dumnezeu în Cristos însuși, cel care ne dă harul iertării, prin pocăință. Cum și până unde să înțelegem această milostivire infinită a unui Dumnezeu care vine să se căiască El însuși pentru păcatele noastre?

Familia este, după cum o știm, în centrul vieții omenești și a vieții creștine, fiind leagănul iubirii lui Dumnezeu dăruite omului prin iubirea Fiului Său Răstignit și Înviat pentru a-l „atrage” pe om spre asemănarea cu El, (prin harul dăruit din belșug), iubire pe care Duhul Sfânt o face să crească în fiecare dintre ființele omenești și care condiționează, în același timp, dezvoltarea vieții umane.

Știm că:

1. Familia este, ca instituție, de natură divină, nu umană. În această calitate, ea este, după chipul lui Dumnezeu, o diversitate de persoane în comuniune în unitatea naturii. Ea este normativă pentru toate formele care iau viață în Biserică (inclusiv comunitatea monastică, familia și fraternitatea după Spirit) și socială. (Tradiția Bisericii și Cuvântul lui Dumnezeu rămân punctul de referință permanent de-a lungul istoriei.)

Știm că:

2. Familia conjugală, ca și familia ori comunitatea monastică, urmează aceleași principii: **castitatea** (consacrarea sexualității), **ascultarea** (față de Cristos și unii față de alții, într-o ierarhie a slujirii), **sărăcia** (punerea în comun a bunurilor). Familia este chemată să realizeze asemănarea cu imaginea trinitară a lui Dumnezeu (familiile ca ipostaze divine) printr-o asceză continuă, într-un mod care se regăsește în scrisoarea și rugăciunile Încoronării, din tradiția ortodoxă.

Știm că:

3. Familia se reflectă, în exterior, în mod dublu: a) o **reflecție socială** prin pomana, ospitalitatea și mărturia credinței și a iubirii acolo unde locuiește; și b) o **strălucire ecologică** astăzi, trebuie să spunem, de asemenea, (respectul față de creaturi și creație, transformarea creaturilor prin agricultură, ca alimentația dictată de canoanele Tradiției), ca o prelungire euharistică.

Dar știm și că:

4. Familia este celula primară a Bisericii. Astfel, soții participă în mod regulat la celebrarea euharistică, în calitate de membri ai preoției regale și concelebranți sub capul care este Isus Cristos. Toate caracteristicile familiei derivă din structura sa euharistică, întemeindu-se îndeosebi pe iertarea alimentată de smerenie, care fac să crească iubirea reciprocă și transformă pe termen scurt și pe termen lung persoana și viața creștină.

„Măreția divină [a căsătoriei] stă în faptul că în căsătorie se găsește o reprezentare vie a unirii Logosului cu natura umană... – spune Sf. Ioan Gură de Aur. **Dar acest cuib, (căsătoria) se află încă la cel mai înalt grad al splendorii sale spre care El (Dumnezeu) îl conduce! El îl ridică până la demnitatea de Mister, de Sacrament. Ca o ultimă și inexprimabilă măreție, îl face imagine deplină a unirii dintre Cuvântul său și natura umană.**” ■

ÎPS Iosif
Mitropolia Europei Occidentale și Meridionale
Biserica Ortodoxă Română

[B0789 – Vatican. Text original în franceză.
Traducere de Sr. Daniela Mare CJ / ARCB]

Trei mărturii, trei povești de viață

Un cuplu de tineri logodnici și două perechi de soți au împărtășit experiența lor de viață cu miile de familii reunite sâmbătă, 3 octombrie 2015, în Piața Sf. Petru din Vatican la Veghea de rugăciune organizată în ajunul Sinodului episcopilor de către Dieceza de Roma. Povești de iubire, bucurii, dezamăgiri, așteptări, sacrificii, transformate de prezența și iubirea lui Dumnezeu.

Francesco și Lucia

IUBIREA E MAI TARE DECÂT SUFERINȚA

Francesco și Lucia Masi, din Pisa (Italia), au 35 de ani de căsătorie și 5 fii. Înconjurați de nurori, gineri și nepoți au spus, la Veghea de rugăciune din ajunul Sinodului episcopilor, povestea iubirii lor care e mai tare decât suferința. Lucia suferă de doi ani de o boală rară autoimună care îi îngreunează mișcarea. A trecut prin momente de disperare, de supărare, de plâns. „M-am certat cu Isus, am ridicat glasul. Dar apoi Isus m-a atras la sine”, a mărturisit Lucia. „Înainte reușeam să fac totul singură – a adăugat –, dar acum depind total de soțul meu. Însă această simbioză nu este ușoară: pe de o parte ne apropie, pe de alta e o încercare pentru uniunea sufletelor noastre libere. Dar nu ne simțim singuri. Dimpotrivă, recurgând adesea la Dumnezeu reușim să nu ne pierdem speranța și să nu rătăcim sensul vieții”.

Lorena și Stefano

SCRISOARE DE ANGAJAMENT

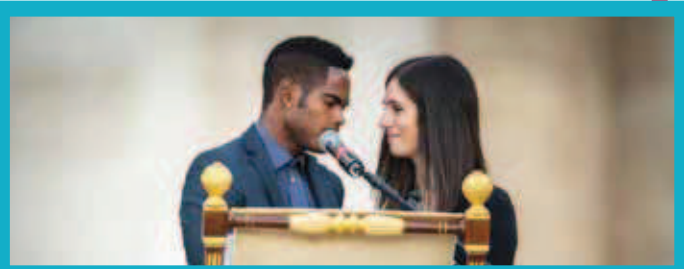
„Cât de dificil este să-l iubim pe celălalt în momentul în care nu mai corespunde idealului nostru, sau atunci când în clipele grele simți că se împartează de tine”, a spus Lorena Girardi. Căsătorită de 24 de ani cu Stefano, au 4 copii: Emanuele, Martina, Luca și Francesca. Trăiesc la Ravina, în provincia Trento (Italia), și fac parte din echipa diecezană pentru pastorația familiilor. Lorena și Stefano au adus mărturia lor publică la Veghea de rugăciune din 3 octombrie. Cei doi au citit un fel de scrisoare de angajament: soții trebuie să se iubească „mai mult decât tendințele modei de moment, mai mult decât locul de muncă, mai mult decât propriul cont bancar și mai mult decât fotbalul”. Cei doi soți au împărtășit și din experiența angajamentului lor în pastorația diecezană, unde, prin proiectele derulate, construiesc „împreună cu alții o familie de familii”, în care împărtășesc cu ceilalți greutăți, fragilități, vise.

Sara și Juan

OBSTACOLELE SUNT DE FAPT TREPTE DE URCAT

„Ne confruntăm adesea ca într-un ring”, a mărturisit Juan Luis Giron Ponce și Sara Ledda, logodnici. Juan are 24 de ani, Sara are 20. Locuiesc amândoi la Alghero, însă ea e din Sardegnă, el e cubanez. Au fost primii care au dat mărturie la Veghea de rugăciune. „Suntem ca doi pugiliști, care nu renunță după multă oboseală, mult antrenament, multe meciuri pierdute, multe victorii”, a explicat Juan: „Cu timpul – a continuat Sara –, jocul a devenit mai dificil. Faptul că avem amândoi caractere puternice, orgolioși și încăpățânați cum suntem, la început părea a fi un neajuns, dar mai apoi a devenit forța noastră. E ca și cum ți-ai da jos ochelarii roz care te făceau să vezi doar lucrurile pozitive; la început vrei înapoi ochelarii roz, ca să vezi din nou totul perfect, și încep discuțiile, pentru că defectele par obstacole de nedepășit. Apoi înțelegi că nu sunt obstacole insurmontabile ci trepte de urcat, care îți oferă o altă perspectivă, minunată, ce depășește cu mult imaginea oferită de ochelarii roz. Așa cum spunem noi mereu, e ca și cum ne-am fi logodit din nou în ziua în care am decis să urcăm împreună acele trepte”.

Sinodul, la final

Drumul început continuă

Prin Sfânta Liturghie pe care a celebrat-o duminică, 25 octombrie, Papa Francisc a încheiat solemn Sinodul dedicat familiilor, desfășurat la Vatican în perioada 4 - 25 octombrie, cu tema „Vocația și misiunea familiei în Biserică și în lumea contemporană”. Sâmbătă, 24 octombrie, Pontiful a autorizat publicarea **Raportului final**, alcătuit din 94 de paragrafe, votate fiecare în parte de Părinții Sinodali, și aprobate cu majoritatea calificată (peste 177 de voturi din 265).

RAPORTUL FINAL

„**I**i mulțumim lui Dumnezeu pentru generoasa fidelitate cu care atâtea familii creștine răspund vocației și misiunii lor, chiar și în fața obstacolelor, a neînțelegerilor, a suferințelor. Către aceste familii se îndreaptă încurajarea din partea întregii Biserici care, unită cu Domnul său și întărită de Duhul Sfânt, știe că are pentru toți oamenii un cuvânt de adevăr și de speranță”. Cu aceste cuvinte se deschide **raportul final** al lucrărilor sinodale în care episcopii din lumea întreagă au reiterat caracterul indisolubil al sacramentului căsătoriei, au subliniat frumusețea familiei și au reafirmat că Biserica este alături de familie și îndeosebi de cei care au mai mare nevoie de ajutorul și milostivirea lui Dumnezeu.

„Dialogul nostru și reflecția noastră – arată episcopii – au fost inspirate de **o triplă atitudine**. *Ascultarea realității familiei de astăzi*, în perspectiva credinței, cu complexitatea luminilor și umbrelor sale. *Privirea îndreptată spre Cristos*, pentru a reflecta cu o reînnoită prospețime și cu entuziasm asupra revelației, transmisă prin credința Bisericii. *Confruntarea în Duh*, pentru a discerne căile prin care pot fi reînnoite Biserica și societatea în angajamentul lor în favoarea familiei întemeiată pe căsătoria

între bărbat și femeie. Mesajul creștin privitor la familie este într-adevăr o veste bună”.

Referitor la **persoanele divorțate și recăsătorite civil**, episcopii reamintesc că acestea nu sunt excomunicate și-i îndeamnă pe păstorii de suflete să analizeze cu discernământ diferitele situații complexe ale familiilor, ținând cont de învățătura Bisericii, cultivând încrederea că milostivirea lui Dumnezeu nu este refuzată nimănui. Raportul final reiterează atitudinea Bisericii față de **persoanele homosexuale**, de respect, compasiune și delicatețe, și reafirmă opoziția față de uniunile dintre persoanele de același sex. Totodată, se afirmă că Biserica nu admite presiuni externe în această materie.

În ce privește **emigranții, refugiații, persoanele persecutate**, ale căror familii sunt dezbinat și care pot deveni victime ale traficului de persoane, episcopii solicită ospitalitate, respectarea drepturilor lor dar și a obligațiilor care le revin acestora în țările de sosire. Alte reflecții specifice sunt dedicate **femeii, bărbatului, copiilor, persoanelor văduve, cu dezabilități, bătrânilor, persoanelor necăsătorite etc.**

Episcopii au solicitat, totodată, instituțiilor publice să promoveze și să susțină familia și viața prin politici familiale. ■

„Ce înseamnă pentru Biserică faptul că a încheiat acest Sinod dedicat familiei? Desigur, nu că am încheiat toate temele inerente familiei, ci că am încercat să le luminăm cu lumina Evangheliei, a tradiției și a istoriei bimilenare a Bisericii, revărsând în ele bucuria speranței fără a cădea în repetarea ușoară a ceea ce este indiscutabil sau deja s-a spus. Pentru noi toți cuvântul **familie** nu mai sună ca înainte de Sinod, așa încât în el găsim deja sinteza vocației ei și semnificația întregului drum sinodal”. ■

Papa Francisc

C. G.